

Stockfleth.	Clausager.
Timm.	Clausen.
Tscherning.	Damgaard.
Turen (Hjg).	Damfjer.
Audresen.	David.
Barfod.	Hall.
Bardenfleth.	Hansen, F. A.
Broberg.	Hoffmeyer.
Bunzen.	

Grundtvig: Den ærede Forslagsstiller angav som sin eneste Grund den, at han meente, at Forlangendet om Navneopraab blev letfindigt misbrugt, og det især Henseende til Spørgsmaalet om Afslutning, som jeg ikke ret hørte, om den ærede Rigsdagsmand kaldte noget Betydeligt eller Ubetydeligt (En Stemme: Ubetydeligt!), men, dersom det skulde være Noget, saa maatte det vel være Ubetydeligt. Det kalder jeg det nu ingenlunde, thi derfor mener jeg, det er, at Rettigheden til at spørge Thinget om Afslutning egentlig er betroet til Formanden som den, hvem Thinget i det Helt taget har betroet Afgjørelsen af alle de Spørgsmaal, som angaae Heelheden, eller i det Ringeste betroet at vælge det rette Tidspunkt og den Maade, hvorpaa de skulde afgjøres. Naar man ikke har en dyb Ringeagt for alle andre Forhandlinger herinde end Navneopraab og Afstemning, saa mener jeg ogsaa, at det kan være en meget vigtig og en meget betydelig Ting, om en Drostelse af en Sag skal afsluttes eller ikke; og det skulde være et stort Bidsunder, om den Ret, som tilkommer et vist Antal Medlemmer til at begjere dette sat under Afstemning, skulde mindre misbruges eller mindre letfindigt bruges end Retten til at forlange et Navneopraab. Jeg kan ikke sige, at den Erfaring, jeg har havt her i Thinget, har talt for det, men, skulde det være til nogen Side, saa blev det, at Erfaringen havde talt for det Modsatte; derfor mener jeg, at, dersom der i denne Henseende eller i denne Areds var

Grund til at gjøre nogen Forandring i den saakaldte Forretningsorden, da burde det tværtimod være den, at ikke Noget skulde kunne afsætte Thinget sin Mening om Afslutning uden Formanden selv. Naar man nu derimod vil have Navneopraabet affkaffet der, hvor det er det eneste Middel, jeg kan sene til dog maaskee at indskrænke det hyppige Forlangende om Afslutning fra en Side, hvor man aldeles ikke kan være vis paa, at Drostelsen af Sagen er en ten saa fuldstændigt eller saaledes forstaaet, at der kan være en velgrundet Mening om, hvorvidt der er hørt fra begge Sider, hvad der maatte ønskes hørt, og hvad der kunde ventes, saa er et saadant Skjøn over, om Drostelsen har været stor nok, i Fare for at misbruges paa saa mange Maader, ja, kan næsten ikke Andet end blive saaledes misbrugt, at man vistnok ikke skulde stræbe at gjøre det mere herskende, end det hidtil har været i Salen; thi vistnok er det jo saa, at, naar vi kræves til at afstemme om det, saa have vi jo vor Frihed, men al Erfaring lærer, at der, snart i een Sag, snart i en anden, maa være endeel Medlemmer, som, naar de egentlig skulde spørges om deres Hjertes Ønske; saa var det det, at det snart skulde faae Ende, og de ville jo, naar de æffes til at stemme med Ja eller Nei for en Afslutning, vistnok svare med Ja.

With: Da det af mig gjorte Forslag, saavidt jeg veed, endnu ikke er indført i Rigsdagstidenden, og i sine Ord maaskee ikke fuldstændigt opfattet af flere Medlemmer, troer jeg, for at forebygge Misforstaaelse, at maatte meddele, at mit Forslag om en Tillsægsbestemmelse til Regulativets § 39 ikke gaaer ud paa at forhindre Navneopraab der, hvor der er Spørgsmaal om Afslutning af en Sags Forhandling, men blot paa, at det Navneopraab, som i Reglen fordres af 12 Medlemmer, ikke skal kunne tilstedes, medmindre Thinget giver sit Samtykke dertil.